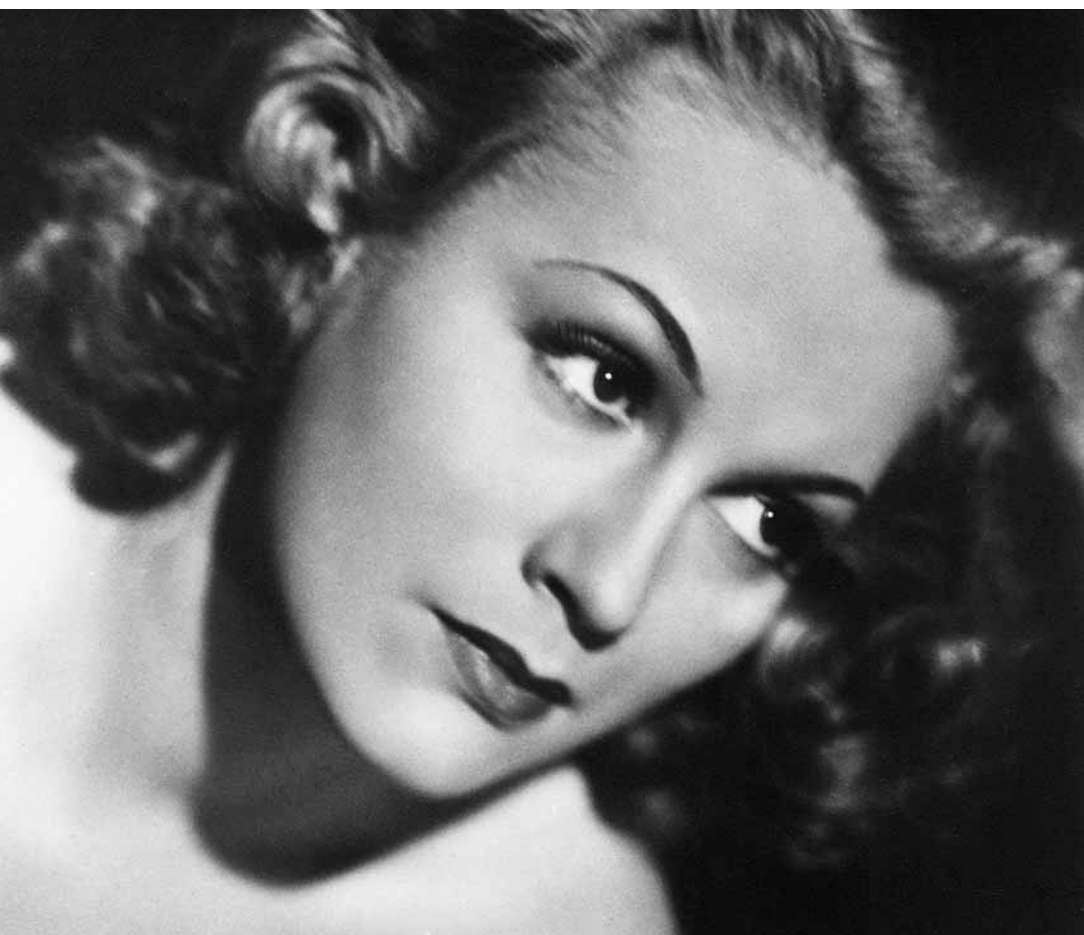

ADINA MANDLOVÁ

*28. 1. 1910 Mladá Boleslav
† 16. 6. 1991 Příbram

Poté, co jsem v minulé knize napsal, že není známo místo, kde je pohřbena **Adina Mandlová**, dostal jsem celou řadu „zaručených“ informací. Začal jsem je prověřovat a ukázalo se, že jedna je skutečně pravdivá. Někteří z vás mi napsali, že místem jejího posledního odpočinku je Blatná na Strakonicku. To mi potvrdili i v místní pohřební službě: „*Ano, paní Mandlová sem byla převezena z příbramské nemocnice. 18. června 1991 proběhla tady v Blatné kremace a 18. července 1991 byl proveden rozptyl jejích ostatků na místní rozptylové loučce.*“ Dozvěděl jsem se, že zesnulí z Příbrami byli tenkrát opravdu odváženi právě sem, neboť Příbram nemá vlastní krematorium. Zjistil jsem i to, že rozptyl proběhl tzv. „bez účasti“, čili přítomen nebyl nikdo. Přála si to tak sama Adina? To už se nikdy nedozvíme. Každopádně místo, kam za ní můžeme zajet, už jsme odhalili – Blatná, okres Strakonice. Málo známý portrét je z roku 1942.

Adina Mandlová, Čeněk Šlégl; U POKLADNY STÁL (1939)

Když se **Adina Mandlová** vrátila roku 1991 do vlasti, umožnilo jí ministerstvo pobyt na zámku v Dobříši. Jednou z dam, které tam o ni pečovaly, byla i Martina Žižková. Ta vzpomíná: „*Věděla, že do vlasti přijela umřít, a nijak se tím netajila. Její nálady se střídaly, jak už to u těžce nemocného člověka bývá. Na zámku ale byla ráda, cítila se tam v bezpečí. Byla jsem s ní do poslední chvíle, vybrala si rubáš a na prsou chtěla mít růži. Měla být rudá jako krev. Nebyla cynická, jen tak po svém žensky precizní. Všechno se jí splnilo. Paní Adina často říkala: ‚Kdo na mě chce vzpomínat, nemusí chodit plakat na hrob. Může si na mě vzpomenout, kde se mu zachce.‘*“

Adine Mandlová

Jiří Vondrovič, Adina Mandlová; DRUHÉ MLÁDÍ (1938)

Adina Mandlová měla jistě na svém kontě celou řadu hříchů – ale na druhé straně i neoddiskutovatelných zásluh. Díky ní bylo kupříkladu za války znovuotevřeno Divadlo na Vinohradech. Byť způsob, jakým toho dosáhla, může budit rozpaky. Takhle vzpomínala na schůzku s doktorem Oehmke, německým divadelním referentem, který jí naznačil, že by mohl mít vliv na otevření vinohradské scény: „Pozvala jsem ho k sobě do bytu. Už předtím mi naznačil, že je masochista. Nalila jsem do něho spoustu koňaku a on mi pak v opici podepsal dopis, který jsem mu nadiktovala, že divadlo bude otevřeno bez jakýchkoliv persekucí členů souboru. Teprve pak jsem mu vyhověla, asi víc, než chtěl. Ztřískala jsem ho jezdeckým bičem tak, že se druhý den nemohl posadit.“ Platí i tady, že účel světí prostředky? Ať si myslíme cokoli, na Vinohradech se od ledna 1943 opět hrálo.

Jeden ze svých posledních rozhovorů **Adina Mandlová** poskytla jen pár týdnů před svou smrtí. Zavzpomínala i na to, jak kdysi probíhaly premiéry: „S leskem, jaký už si nikdo nedokáže představit. Diváci tehdy ještě považovali za samozřejmé, že vzdají hold hercům i tím, že přijdou v gala – vymydlení, učesaní a perfektně oblečení. A ženy se uměly strojit s opravdovým vkusem, což se, bohužel, s léty vytratilo. Já si totiž myslím, že uniformita oblékání souvisí s uniformitou myšlení. To, co dnes ženy převážně nosí, jim půvabu nepřidává. Džíny a tričko jsou snad praktické oblečení, ale potlačují ženskost. Vedle lesku však s třicátými léty zmizely i bezstarostnost a veselí, jež neoddělitelně patřily k velkolepému životnímu stylu bohaté země. A ten se nevrátí, protože se změnili lidé i život sám.“ Snímek je z roku 1940.

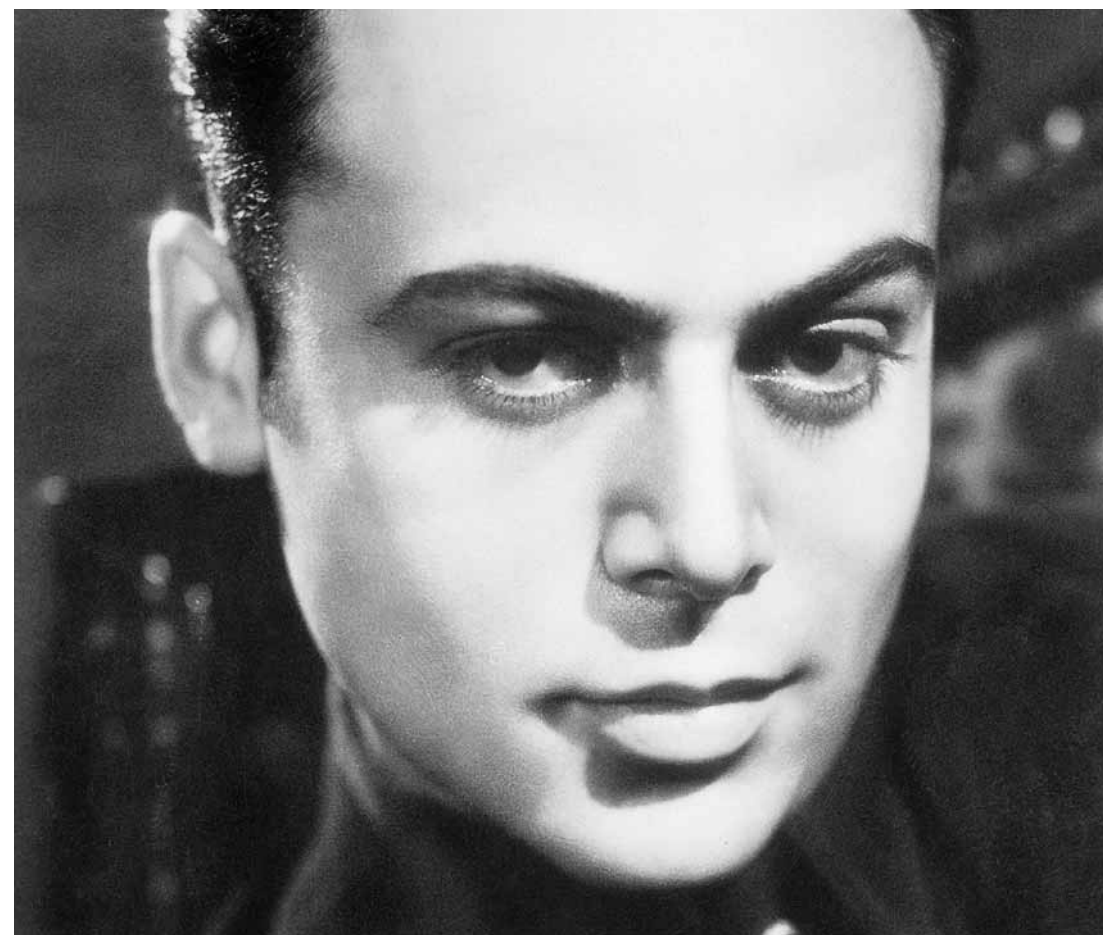

**Hana Vítová, Adina Mandlová, Nataša Gollová;
ŠŤASTNOU CESTU (1943)**

Na střeše obchodního domu Bílá labuť se právě sluní **Hana Vítová, Adina Mandlová** a **Nataša Gollová**. V roce 1943, kdy měl premiéru film Šťastnou cestu, psala obdivně Kinorevue: „Malá filmová sensace: Mandlová, Gollová, Vítová a Štěpničková v jediném filmu!“ Jako by chtěl režisér Otakar Vávra symbolicky popřát hlavním představitelkám do dalšího života „šťastnou cestu“. Tehdy ještě netušil, co prožijí v nejbližších letech: Mandlovou už čekal ve vlasti jeden jediný film a následně emigrace, Nataša Gollová na osm let zmizela z pláten kin, blížil se konec filmové kariéry Vítové, Štěpničková byla téměř deset let nespravedlivě vězněna.

HERBERT LOM

* 9. 1. 1917 Praha
† 27. 9. 2012 Londýn

V prvním dílu Černobílých idolů už jsem připomínal celosvětově nejslavnějšího českého herce. Tak bývá označován rodák z Prahy **Herbert Lom**. Pro diváky na celém světě navždy zůstane hlavně komisařem Dreyfusem ze série komedií o Růžovém panterovi nebo padouchem Brinkleym z Pokladu na Stříbrném jezeře (1962). Herbertův tatínek byl majitelem tiskárny divadelních programů. Tam malý chlapec často pomáhal a tam se asi také zrodila touha stát se hercem. Lom si před svým odchodem do Británie v roce 1939 stihl zahrát ve dvou českých filmech: poprvé to bylo v romantickém dramatu Žena pod křížem (1937), o rok později se objevil jako chasník ve filmu Boží mlýny. Několik z vás mi napsalo, že si nedovedete tohoto herce představit „jako mladého“. Tak tady ho máte – takhle vypadal ve třiceti.

Herbert Lom